

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **Y.G. B.**
státní příslušnost Etiopská federativní demokratická republika
t.č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1.3.2018, č.j. OAM-745/ZA-ZA11-ZA08-2017, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1.3.2018, č.j. OAM-745/ZA-ZA11-ZA08-2017 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, §

14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z návratu do vlasti kvůli jeho aktivitě na sociálních sítích, a že zde má děti, které se narodily a žijí v České republice. Dle žalovaného tyto důvody nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které vytýkal žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v jeho ust. § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4. Současně žalovanému vytýkal i porušení ust. § 12 zákona o azylu, neboť byl v zemi původu pronásledován a toto pronásledování mu nadále hrozí a porušení ust. § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Podle žalobce žalovaný porušil i článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a článek 3 Úmluvy proti mučení. Na výzvu krajského soudu žalobce podáním ze dne 7.5.2018 upřesnil svou žalobu tak, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod, neboť byl aktivistou za lidská práva osob, které jsou příslušníky etnické skupiny Oromo. Svůj politický názor projevoval na sociálních sítích Facebook, sdílel své názory na internetu a rozšiřoval propagační materiál. Žalobce odkázal na zprávy o zemi svého původu, kde se vyskytuje libovolné zabíjení, mizení osob, mučení a svévolné zatýkání. V současné době mu hrozí vážná újma spočívající v tom, že bude svévolně zatčen, v případě uvěznění mu může hrozit nelidské a ponižující zacházení. V zemi jeho původu není zaručeno právo na spravedlivý proces. Žalobce dále v žalobě poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již více než 30 let od roku 1988, zvykl si zde a realizuje zde svůj soukromý i rodinný život. V zamítavém rozhodnutí žalovaného spatřuje především porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, který zakotvuje právo na respekt k rodinnému a soukromému životu. V jeho případě by proto vycestování představovalo porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v návaznosti na článek 8 Úmluvy. Se svými dcerami je žalobce v pravidelném kontaktu, pravidelně jim zasílá výživné stanovené rozsudkem Okresního soudu pro Prahu 10 a založil jim stavební spoření, kam pravidelně zasílá vklady. V souvislosti s respektováním rodinného a soukromého života se domnívá, že v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, pro které mu měl žalovaný udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný se však s důvody pro udělení humanitárního azylu v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Tvrzení uvedené v odůvodnění tohoto rozhodnutí, že žalobci v zemi původu nehrozí uložení či vykonání trestu smrti, není opřeno o žádnou zprávu.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.3.2018, č.j. OAM-745/ZA-ZA11-ZA08-2017 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8.9.2017. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 14.9.2017 uvedl, že jejich stát v diaspoře žijící občany přes jejich mediální účty sleduje, a proto tam dlouho nebyl. Je příslušníkem etnické skupiny, která se aktivně angažuje za zlepšení postavení tohoto etnika v jejich zemi. Je otcem nezletilých dětí a jejich jediným živitelem, když jejich matka není schopna kvůli obezitě a anémii si najít již 7 let práci. Je jediný práce schopný člověk, který dětem poskytuje materiální zabezpečení a duševní rozvoj např. výukou angličtiny. K České republice má hluboké pevné vazby, neboť zde vystudoval, má zde spoustu přátel a zná její kulturu a historii i jazyk více než zemi původu. Dne 14.9.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil zcela stejné důvody této žádosti jako shora uvedené. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1988 se studentským vízem, které bylo platné do roku 2005. Ohledně svých dětí sdělil, že má soudem nařízené výživné a v případě potřeby je vyzvedává ze školky. Děti učí angličtinu a na starém stolním počítači abecedu. Žalobce vyloučil, že by s dětmi žil ve společné domácnosti. Děti žijí se svou matkou na ubytovně a žalobce se s nimi stýká téměř denně, když nechodí do práce a nemá co jiného dělat. Na otázku, jak zajišťuje rodinu, pokud nemá peníze ani pro sebe, odpověděl, že je zadlužený až po uši a bude rád, když ho nezavřou. Má zablokovaný účet a banka na něj podala žalobu za vedení účtu. Na dotaz, proč byl odsouzen soudem pro Prahu 10 vydáním zákazu kontaktu s matkou jeho dětí, uvedl, že „cokoliv žena uvede, tak zákon nepředpokládá ověřovat, co žena říká. Šíleně na něj žárlí a lezla mu do mobilu a skypu a mailu a rozesílala všem ženám jeho mailem urážlivé maily“. K dalšímu důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívajícímu v tom, že vláda jeho země původu sleduje mediální účty lidí v diaspoře odpověděl, že je to pravda, dochází tam k vypínání sociální sítě a vedení videohovoru přes skype je trestným činem až na 15 let. Žalobce je aktivní přes sociální účty facebook a skype, přičemž vláda sleduje ty, co se angažují v diaspoře a jsou potencionální ničitelé a strůjci protestu. Na sociálních sítích vystupuje anonymně pod jiným jménem. Podle něj vláda sleduje všechny etiopany žijící v zahraničí, kteří se angažují. Během každoročního setkání narazil na podezřelé krajany, kteří mu řekli, proč se neúčastní oficiálních etiopskou vládou organizovaných akcí přes ambasády a proč není vidět.
6. Součástí správního spisu žalovaného je zpráva úřadu Městské části Praha 10, odboru sociálního, ve věci péče o nezl. M. a nezl. K. B., obě nar.X, ze dne 18.1.2018. Ve zprávě se uvádí, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16.9.2013, č.j. 50 Nc 34/2012-70 byly obě nezletilé svěřeny do výchovy matky a otci stanoveno výživné ve výši 1 500 Kč na každou z nezletilých, přičemž k odvolání žalobce jakožto otce nezletilých Městský soud v Praze tento rozsudek I. stupně změnil ve výroku o výživném tak, že na každou z nezletilých mu bylo stanoveno výživné 1 000 Kč měsíčně. Dle sdělení matky otec nezletilých, tedy žalobce, v současné době výživné na děti platí, avšak v minulosti hradil toto výživné nepravidelně a v různých částkách. S dcerami se otec stýká na základě vzájemné dohody rodičů, přičemž v předchozí době se jednalo o sporadický a nepravidelný kontakt, kdy s dětmi trávil odpoledne. Styk s dětmi se dle sdělení matky realizuje s otcem celkem pravidelně, vídají se spolu cca 2x týdně na jednu hodinu, kdy se otec s dětmi stýká v prostorách nákupního centra Eden v Praze 10 – Vršovice. Ve správním spise žalovaného jsou také založeny zprávy o zemi původu žalobce, a to

- informace MZV ČR č.j. 118004/2016-LPTP ze dne 13.12.2016 pojednávající mj. o postavení příslušníků etnika Oromo,
- informace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017 – Etiopie,
- zpráva transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2016 ze dne 29.2.2016,
- zpráva o dodržování lidských práv v Etiopii v roce 2016 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 3.3.2017,
- zpráva Freedom House z ledna 2017 nazvaná „Svoboda ve světě 2017 – Etiopie“, informace MZV ČR č.j. 101929/2017-LPTP ze dne 1.6.2017 a
- informace MZV ČR č.j. 113502/2017-LPTP ze dne 8.9.2017.

7. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinců udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů se státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodů svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v doplnění žaloby žalobce ze dne 7.5.2018. Žalobce především namítal, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Tvrdil, že byl aktivistou za lidská práva, bojoval za práva lidí, kteří jsou příslušníky etnické skupiny Oromo. Jeho boj spočíval v rozšiřování materiálu mezi lidmi a na internetu. S poukazem na současnou situaci v zemi původu Etiopii namítal v žalobě, že mu z důvodu uplatňování politických práv a svobod měl být udělen azyl podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Jak ovšem vyplynulo z jeho výpovědi, opustil zemi

původu v roce 1988 a do doby svého odjezdu nebyl členem žádné politické strany a nezmínil se o tom, že by měl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V průběhu řízení tvrdil, že prezentoval své politické názory ze zahraničí na sociální síti, nicméně činil tak anonymně pod pseudonymem a zároveň uvedl, že se neúčastnil ani neúčastní diskuzí v Evropě jak z časových, tak i finančních důvodů. Nelze se proto důvodně domnívat, že v případě návratu bude žalobce předmětem zájmu etiopských státních orgánů, které se mimochodem (jak dokládají zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným v průběhu řízení) zaměřují pouze na omezenou skupinu politicky aktivních občanů. Žalobní námitku, že žalobci měl být udělen azyl podle ust. § 12 písm. a) či b) považuje krajský soud proto za nedůvodnou.

12. Další žalobní námitkou žalobce byla skutečnost, že na území České republiky pobývá více než 30 let od roku 1988, v České republice si zvykl a realizuje zde svůj soukromý i rodinný život. Vycestování do země původu proto považuje za porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v návaznosti na článek 8 Úmluvy. Poukázal na to, že omezení kontaktu s dcerami by bylo v rozporu se zájmy dítěte podle článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kterou je Česká republika vázána. S dcerami je v pravidelném kontaktu a pravidelně také zasílá výživné stanovené Obvodním soudem pro Prahu 10. Pokud jde o žalobcův odkaz na článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech, kterou je Česká republika vázána, nelze z něj vyvodit všeobecný závazek týkající se respektování volby jednotlivých osob, co do jejich společného pobytu; naopak tuto povinnost je nutno vzít v úvahu ve zcela ojedinělých, výjimečných případech. Jak vyplynulo ze shora citované zprávy Úřadu městské části Prahy 10, sociálního odboru, ze dne 22.1.2018, žalobce s rodinou nesdílí společnou domácnost od roku 2012, z místa bydliště byl dokonce několikrát vykázán i v době ukončení společného soužití s matkou nezletilých dětí. Nezletilé děti byly soudním rozhodnutím svěřeny do výchovy matky a žalobci bylo stanoveno výživné podle výše uvedené zprávy. Žalobce v minulosti toto výživné platil nepravidelně v různých částkách a s dětmi realizoval styk 2x týdně 1 hodinu v prostorách nákupního centra v blízkosti bydliště matky nezletilých dětí. Žalobce tvrdil, že je živitelem rodiny, nicméně také uvedl, že je zadlužený a že na něj banka měla podat žalobu kvůli vedení účtu. Z uvedeného krajský soud dovozuje, že tvrzení o tom, že je žalobce živitelem rodiny za situace, kdy matka nezletilých dětí je nezaměstnaná, je nepravdivé, a že naopak životní podmínky rodiny jsou závislé na systému sociálních dávek. Za této situace není možné dovodit namítané porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť neudělení mezinárodní ochrany žalobci rozhodně neznamená onen intenzivní zásah do rodinného a soukromého života.

13. Žalobce namítal, že v souvislosti s respektováním soukromého a rodinného života v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, a že mu měl žalovaný udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Vytýkal žalovanému, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s důvody pro udělení humanitárního azylu. K této žalobní námitce je nutno především podotknout, že na 7. straně napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce neuváděl žádné zdravotní obtíže a není v běžném životě odkázán na žádné další osoby, je zletilou plně svéprávnou osobou, která je schopna si zajišťovat své životní potřeby vlastní prací. Není tedy oprávněnou žalobní

námítka, že se žalovaný neudělením této formy mezinárodní ochrany v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval. Krajský soud k tomu dodává, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces, a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí hledisek stanovených zákonem. Důvody pro udělení humanitárního azylu jsou důvody výjimečnými; jde o takové situace, ve kterých by neudělení azylu bylo nehumánní. Takovými důvody může být velmi závažné onemocnění, důsledky živelné katastrofy, stáří žadatele apod. Z těchto skutečností a hledisek žalovaný správně dovodil, že v případě žalobce nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

14. Za nedůvodnou považuje krajský soud i námitku, že žalobci v současné době hrozí vážná újma, že bude svévolně zatčen, a že v případě uvěznění mu může hrozit nelidské a ponižující zacházení. Z obsahu správního spisu totiž nebylo zjištěno, že žalobci hrozilo v zemi původu zatčení a uvěznění; žalobce ostatně tyto obavy nijak blíže nezdůvodnil ani nedokládal. Konečně na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv ani žalobní námitka, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobci v zemi původu nehrozí uložení či vykonání trestu smrti, avšak toto tvrzení neopřel o žádnou zprávu. Podstatné totiž je, že v řízení nevyšlo najevo, že by žalobce měl být důvodně trestně stíhán.
15. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
16. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 12. července 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce